

ogsaa grundet paa et bestemt Tilfælde. Jeg skal her unblade foreløbig at nævne Navne, men jeg skal forøvrigt senere, hvis den høitærede Justitsminister ønsker det, være til Tjeneste i saa Henseende med alle mulige Oplysninger. Dette bestemte Tilfælde er dette, at en Mand sammen med sine Søstende er i flere Aar bleven kaldt efter Jødegaarden, som hedder Gylbenkjer; det er saadan, at de i Almindelighed kaldes Folkene fra „Gylbenkjer“. Naar Vedkommende modtage Breve, tror jeg nok at turde sige, at de maatte albrig modtage noget saadan, hvor Gaardens Navn ikke er tilføjet. Og naar disse Folk komme ind i Foreninger som Medlemmer, ville de vanskelig kunne kjendes, hvis ikke dette Navn bliver tilføjet. Smidlertid overtog nu en af Sønerne Gaarden og giftede sig og fik sig da en Datter. I Genhold til Forordningen af 4de Oktober 1828 lob han denne Datter i Daaben hos den Præst, til hvem han havde løst Sognebaand, give Tilnavnet „Gylbenkjerne“, men dengang han henvendte sig til Stedets Præst og skulde have Datteren indført i Kirkebogen, fik han en Forespørgsel fra Præsten om, med hvilken Ret han kaldte sig med Navnet „Gylbenkjerne“. Hvad Manden da gjør, er, for at der ikke skulde opstaa Noget som helst i den Anledning, at han sammen med sin yngre Broder indgiver en Ansøgning til Justitsministeriet om Ret til at optage og bære Navnet Gylbenkjerne, og 2—3 Maanedere efter, at denne Ansøgning var affendt, fik Manden det korte lakoniske Svar: „Kan ikke bevilges! uden nogen næriere Angivelse af Grunden. Under dette skete noget Andet, idet Biskoppen havde til Stedets Præst resolvert, at Navnet „Gylbenkjerne“ ikke maatte indføres i Kirkebogen. Altsaa angaaende dette Barn, som er døbt med Navnet Gylbenkjerne, som der en Skrivelse fra Biskoppen, som paalagde Stedets Præst ikke at indføre dette Navn i Kirkebogen. Endvidere kom til den Præst, som havde døbt Barnet, en Skrivelse fra Biskoppen, hvori han henlede Sognepræstens Opmærksomhed paa, at det ved § 13 i Forordning af 30te Mai 1828 er gjort Præsten til Pligt at paase og overholde al mulig Orden osv. Nu er der den Mærkelighed ved den, om jeg maa kalde den saa, Nase eller i hvert Fald Naamindelse, som Præsten har faaet, at der i Forordningen af 30te Mai 1828 staar: „Forvrigt bør hvert Barn ved Daaben benævnes, ei alene med Fornavn, men og med det Familiele eller Stammaavn, som det i Fremtiden bør bære“, og det bliver saa jevnført med en Rancelliskrivelse af 4de Oktober 1828. Det vil af det, jeg har fremdraget her, ses, at, hvis virkelig det maa forstås saaledes, at Ministeriet betragter Forordningen 4de Oktober 1828 som ikke længere virkende, er altsaa derigjennem den Vej afstaaen Forældrene fra at optage faste Stammaavn, og det vil end-

videre ses, at, naar Ministeriet saa paa den anden Side ogsaa er knæbet med eller maatte ikke har særlige Grunde til — det kunne vi jo faae at høre — at bevilge Optagelsen af faste Stammaavn, komme vi til at staa, hvor vi nu staa med den nuværende Lovgivning, som jeg mener paa dette Omraade at være ikke lidet meningsløs. Vi naaede jo endelig ved Lovgivningen, jeg tror det var i 1856, at hvert Barn skal benævnes med Faderens Efternavn; altsaa, naar en Mand, som hedder Ole Rasmussen, faar en Søn, som han vil have kaldet Jens, skal han hedde Jens Rasmussen. Det er Jens Rasmussens Søn, men i Virkeligheden er det Ole Rasmussens Søn. Jaar han en Datter, som han f. Ex. vil have kaldt Mette, skulde hun hedde Mette Rasmussen. Det er meningsløst, thi hun er i Virkeligheden en Datter. „Sen“ er ikke Andet end „Søn“, og det synes mig derfor, at Lovgivningen paa dette Omraade er, ja, jeg kan sige mere end meningsløs, og jeg kan ikke tro Andet, end at den høitærede Justitsminister selv vil indrømme det og maa mene, at der bør gjøres Skridt til, at vi kunne faae en Forandring i dette Forhold, og at der ikke bør lægges dem Hindringer i veien, som ville optage faste Slægtnavne. Der kommer ogsaa en anden Ting til ved disse Bevillinger af Navneforandringer, og det er, at efter min Mening er det Bestemmelser, som gjælde for rige Folk, men ikke gjælde for fattige; thi Bevillingen koster 33 Kr. 66 Ore foruden Tinglæsning og Stempel, og det er ikke Enhver, der har Raad til at offre denne Sum herpaa. Det er, som sagt, Grunden til, at jeg og min ærede Medforespørger have tilladt os at stille denne Forespørgsel til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvesenet samt Justitsministeren, og jeg skal her standse og afvente de høitærede Ministres Svar.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først tillade mig at meddele nogle Oplysninger om de Forhandlinger, som i Anledning af det Andragende, som den ærede Forespørger omtalte, ere blevene førte i sin Tid mellem Justitsministeriet og Kultusministeriet angaaende Spørgsmaalet, om man skulde aabne fri Adgang til Antagelse af nye Slægtnavne for hvem, der vilde. Denne Sag har været Gjenstand for Overveielser i Justitsministeriet, idet Ministeriet blev hørt af Kultusministeriet om den, og i et Svar til Kultusministeriet nærmere udviklede sine Anskuelser om Spørgsmaalet. Det Resultat, som man i Justitsministeriet kom til med Hensyn til Sagen er følgende: Det er en ingenlunde ligegyldig Sag, men tværtimod en Sag, der kan medføre mangfoldige Ulemper og Forstyrrelser baade i den offentlige Tjeneste og i det private Samfund, at der foretages Navne-